

בע"ה כ"ז תמוז תשע"ד

25/07/2014

גליון מס' 2812

פרשת מסעי

הרמב"ן רואה בפסוק: "והורשתם את הארץ וישבתם בה.." (ל"ג, נ"ג) - לא הבטחה בלבד, אלא מצוות עשה.

לאלה המבכרים את השפע הגלותי על הצנע במולדת, מכוונים דבריו של רבי עזריה: "מוטב ללון במדברות של ארץ ישראל ולא ללון בפלטריות (ארמונות) של חוץ לארץ". משלים רבי יוחנן: "טוב פת חרבה ושלוה בה מבית מלא זבחי ריב". 'פת חרבה' - זו ארץ ישראל, שאפילו אוכל אדם בה פת במלח כל יום ודר בתוכה - זוכה לעולם הבא. מ'בית מלא זבחי ריב' - המשול לחוץ לארץ.

(מתוך ממעיין האגדה-א. ארזי)

מברכין ר"ח מנחם אב ביום ב', אין אומרים אב הרחמים.

(לוח א"י הרב טוקצינסקי)

שיעור פרשת השבוע: בני גינזברג

ימי החול		שבת מסעי	
05:01←04:56	זמן תפילין / טלית	19:23	הדלקת נרות
06:00	שחרית	19:30	מנחה א' 14:00 ב'
09:23←09:20	סוף זמן ק"ש	18:30	ערבית מוקדמת
19:38←19:42	שקיעה	06:45	שחרית א'
13:15	מנחה א' (בחד"א)	08:30	שחרית ב'
19:25	מנחה וערבית	11:30	קידוש
		17:40	מנחה 13:30
20:10	ערבית	17:15	לימוד 'דור לדור'
		18:00	שיעור הרב
08:00	שחרית ב' (בצריף)	20:19	צאת השבת

אחות תורנית- הילרי יום טוב

שבת
שלום

...אלה מסעי בני סעד אשר יצאו מארץ [ביתם לפקודת] צבאותם ביד עופר ונחום:

ותכתוב חמי את מוצאיהם למסעיהם על פי שחר, ואלה מסעיהם למוצאיהם...,,

וייסעו מסעד ויחנו בטירת צבי, ויחנו בניר עציון, ויחנו בשלוחות, ובשדה אליהו ובעין הנציב. ויחנו בצימר בצפון, ובלביא במלון. ויחנו נעריהם ונערותיהם במעג"ל ויעלוזו וישמחו בקייטנת יחזקאל שלושת ימים. ויחנו בגוש עציון, ויחנו בירושלם, ויחנו ביבנאל ובכפר אדומים, ובמגדל עוז... וייסעו...

ברגיל היו המסעות בפרשת מסעי נדחקות מפני צמידות "מטות מסעי" ומפני האירועים המשמעותיים הנכתבים בין המסעות כמו מות אהרן, ערי המקלט, ובנות צלופחד. אך השנה נפלה פרשת המסעות הישר אל תוך מציאות חיינו, והפכה, לטעמי ממסגרת לעיקר. אז מהי משמעות רשימת המסעות, ומה אפשר ללמוד ממנה לכאן ועכשיו של קיבוצנו הנוסע וחונה בכל רחבי הארץ?

"אלא מסעי" כותב רש"י: "למה נכתבו המסעות הללו, להודיע חסדיו של מקום, שאף על פי שנגזר עליהם לטלטלם ולהניעם במדבר, לא תאמר שיהיו נעים ומטולטלים ממסע למסע כל ארבעים שנה ולא היתה להם מנוחה, שהרי אין כאן אלא ארבעים ושתים מסעות... נמצא שכל שמונה ושלושים שנה לא נסעו אלא עשרים מסעות..."

ורבי תנחומא דרש בו דרשה אחרת: משל למלך שהיה בנו חולה והוליכו למקום רחוק לרפאותו. כיוון שהיו חוזרין התחיל אביו מונה את כל המסעות, אמר לו כאן יישנו, כאן הוקרנו, כאן חשת בראשך וכו'."

רשימת המסעות עומדת בסוף תקופת המדבר, ממש רגעים ספורים (וכל ספר דברים) לפני הכניסה לארץ. השאלה הסמויה של רש"י היא מדוע למנות את המסעות עם סיומם, ושתי התשובות שהוא מעלה מציעות דרכים שונות להסתכל על חווית המסעות והדרך ליעד.

הראשונה היא נקודת הפרספקטיבה ארוכת הטווח. בזמן התרחשותם וודאי היה כל מסע כרוך במאמצים, בהתארגנות בקשיים ובטרחה מרובה. האנשים העסוקים בצורך לנדוד ממקום שהיה מוכר ורגיל וודאי חשו חשש ודאגה לפני היציאה למקום זר, שאף הוא אינו סופי. אך בטווח הארוך של מכלול שנות המדבר אפשר לראות שהמסעות לא היו כל כך רבים או קשים כפי שהורגשו בזמן התרחשותם וזמן הרגיעה והיציבות היה גדול בכללו מזמן המסע והנתק.

השנייה היא שלכל מסע יש סוף וזמן סיכום, ובו מועלים מתוך סך התנועה רק הרגעים שהיו משמעותיים בה עבור הנוסעים.

בתקווה לימים טובים ושקטים, בהם ישובו כל בני סעד לבתיהם ויימנו את מסעיהם רק לצורך הכרת טובה למקומות שעשו עמם חסד, ולרגעים הטובים שזכו להם באותם מקומות.

שבת שקטה, שלוה ונכונה לבני סעד, באשר הם.

ערית מרזא!

חודש אב

אלה אזכרה...

(תשס"ה)	ג' אב – יום פטירתה של חברתנו עפרה שהם ז"ל
(תש"ע)	ז' אב- יום פטירתו של בנו עוזי צור ז"ל
(תשנ"ה)	ט"ו אב- יום פטירתה של חברתנו פוריה אבן חיים ז"ל
(תשכ"ד)	י"ז אב- יום פטירתו של יוסף פרץ ז"ל
(תשנ"ז)	י"ט אב- יום פטירתה של חברתנו דולי טבק ז"ל
(תשנ"ה)	כ"ב אב- יום פטירתה של גוסטה גייפמן ז"ל - אמא של נילי סלנט
(תש"ח)	כ"ו אב- יום נפילתו של חברנו משה יאול ז"ל
(תשס"ב)	כ"ו אב- יום נפילתו של בנו אמתי יקותיאל ז"ל

לשמחה בלס
אתך באבלך במות אמך
דבורה בלס ז"ל
קיבוץ סעד

מיאה טובה...

חברים יקרים,

בשבוע האחרון זכינו לעזור לחיילים שנמצאים אצלנו בקיבוץ בבית הספר הישן. כל פעם מחדש נדהמנו מרוח ההתנדבות וכמויות האנשים שהראו נכונות לעזור ולתרום בכל דרך אפשרית. רצינו להודות לכל מי שנתן יד בפרויקט הזה, התעניין, הכין, בישל, אירח, כיבס וכו'.

בזכות ההתגייסות של כולם זכו החיילים לאוכל ביתי, מקלחות חמות, שירותי כביסה זמינים ועוד.
קיבלנו תודות רבות על היחס החם והאירוח האכפתי, החיילים מרגישים פה כמו בבית..

נצרף הודעה (אחת מיני רבות) שקיבלנו- "לשחר ויהב היקרות תודה רבה לכן ולכל הקיבוץ על האירוח הנפלא. מקווה לבקר בקיבוץ בנסיבות נעימות יותר... (חייל מגדוד 8329)"

בתקווה לימים שקטים יותר...

יהב מיאה (הקואונרית) ושחר באברובסקי.

יום הששי - (יומה הראשון של הפעולה הקרקעית) רעדו השמים והארץ וכל צבאם ואנו צעדנו לקבל את השבת לקול שאון הטנקים, מטחי הכבוד וענני האבק שהיתמרו וכיסו את עין הארץ. התקבצנו ל 'תפילה קרקעית' בקומה התחתונה בתגבור משמעותי של חיילי הגזרה שבסיומה הם צוותו בין בתי החברים לסעודות השבת. חברים רבים נענו להזמנות מטעמים של חברי מגדל עוז, ניר עציון ושאר יזמות ברוכות וזכו ליהנות מעוד לילה או שניים שקטים יחסית.. נתקבל גם דיווח על מספר חברים שפשוט ניתקו את מכשירי השמיעה וישנו שינה ערבה ומתוקה מאין כמוה..

בשבת - לאחר התפילה פנינו למועדון לחבר לקידוש משותף באווירה מחזקת ומלכדת. צעירים וותיקים אזרחים וחיילים ישבנו על קוגלים מהבילים ושוחחנו על ענייני השעה. לאחר הקידוש העבירה גילי זיוון שיעור שהותאם ברגע האחרון לרוח הזמן ונסב סביב אסטרטגיות צבאיות-מקראיות. על פי פירושו של הרמב"ן לפסוק: "ויצבאו על מדין כאשר צוה ה' את משה.." - יש לאפשר לאויב נתיב נסיגה, אם מתוך חמלה ואם מחמת היתרון בכך שהאויב אינו פועל בחירוף נפש כשעומדת לפניו האלטרנטיבה להציל עצמו. גילי עמדה כמגיד שיעור כשלפניה ספרים עבי כרס המצויידים במראי מקום - ממש כמו פעם, בטרם נהוג היה לחלק דפי מקורות, ואף נעזרה ב 'משמש' שסחב בעבורה את הספרים ובכך זכה בשתי מצוות בסמוך לחתונתו: האחת - כיבוד אם והשניה - כיבוד תלמידת חכמים.

את השיעור אחה"צ אותו העביר יצחק שלומי, בכריזמה לא מבוטלת, פתחנו על פי בקשתו, בשירת הפסוק מתוך ספר זכריה: "וה' עליהם יראה.. ה' צבאות יגן עליהם.." על פי הלחן המסורתי מתפילת מוסף של ראש השנה ומיד לאחר דיבוק החברים, דילגנו בין הפרקים שבספר ירמיהו המתארים את התקופה ערב חורבן בית ראשון. יצחק הדגיש את אטימות הלב וחוסר החמלה שנקט העם כלפי אחיהם הנדכאים שהצטרפו ליושבים בין החומות בזמנים קשים והפכו לעבדים - כסיבה העיקרית לחורבן.

ביום ראשון - יצא אוטובוס+, ליום כיף שכלל טיול ורחצה במעיינות ושלל אטרקציות נוספות מטעמה של קהילת כפר אדומים. נדווח בהמשך ונציין ששלושה ימים קודם לכן יצאו ילדינו לטיול מעיינות אחר באזור כפר עציון וזכו לאירוח נדיב וחם גם שם. בדרך לגוש, החלו הבנות הצעירות לחבר שיר שסחף את שאר הילדים והפך להמנון ולדי בית כולל למבצע 'צוק איתן'. השיר במלואו מפורסם בהמשך.. נקווה שיעמדו בעומס הפעילויות, הואדיות והמעיינות עד לסוף החופש..

בערב, ההצגה "אור קטן" שאמורה היתה לעלות בפני החברים 'לרגל המצב', נדחתה לערב אחר מאותה הסיבה בדיוק - ל 'רגל המצב'..

סנדי פרידמן מדווחת על שיחת סקייפ חשובה שניהלה בשעה 03.00 בלילה שבין ראשון לשני, עם כמה מבני הקהילה שבדטרויט-מישיגן-אה"ב. בני הקהילה מכל הזרמים והגילאים התקבצו ביזמתו של השליח המקומי ושמעו מחברתנו על שגרת החרום בסעד. בסיומה של השיחה בקשו למסור את תמיכתם ואהדתם ואף שרו לקינוח משני צידי הקו את "אחינו כל בית ישראל" בהתרגשות והתרוממות הרוח. נוסף ונספר שבנה חיים שהשתחרר בשבוע שעבר לאחר ששימש כמפקד הדרכה והכשרת מפקדים בבית הספר הטכני של חיל הים, יוצא בחודש הבא לשנת שליחות מטעם בני עקיבא לארה"ב. חיים ילמד בבית הספר וינהל את סניף בני עקיבא המקומי ב..דטרויט!

ביום שני - לאחר עיכוב בטחוני של שעתיים, יצאה קייטנת 'צוק איתן' (ד'ו, ז'י-ט') לצפון, בניצוחו הלוגיסטי של יחזקאל ובסיועם של הקיבוץ הדתי, מעלה גלבע ומירב. ברגע שניתן האישור יצאו הילדים ומדריכיהם המסורים בצהלות לעבר האוטובוסים וקולות השמחה מלאו את חלל הקומה התחתונה. במהלך היום עבר החמ"ל למשכנו החדש והמשודרג בצמוד למערכת "עלים", ויו"ר צחי הוותיק העביר שרביטו למחליפו הטרי שהוציא תחת ידו עוד באותו הלילה, את ה"דף היומי" לקראת יום שלישי.

ביום שלישי - שלחה חברת הגלידות "בן אנד ג'ריס" נציגים מטעמה למועדון לחבר. שם הרעיפו עלינו הפתעות מתוקות שחוסלו תוך זמן קצר.. באותו הערב הועברה הודעה בין מספר גברים שנתרו ללא נשותיהם - "אלמני הקש".. על קיומה של סעודה בביתו של מפקד כיתת הכוננות. כשנים עשר בחורים בריאים וחסונים (שמטעמי שמירה על כללי סודיות בטחונית, לא נחשוף את שמם) טרפו באותו הערב ממגוון המטעמים אותם הכין השף - מפקד במו ידי, וביניהם: עופות שנצלו על פי מתכון סודי, תפוחי אדמה אפויים בדיוק מקסימאלי, ובירה מרירה וקרה כראוי, ממנה הקפידו לשתות במידה, כך שלא תפגע ערנותם.

ביום רביעי - יצאו ילדי ד'י-ט' ל"וינגייט" ליום ספורט בשיתוף עם חיילי צה"ל. בלט במיוחד במשחק המחניים חיילים - בניס, מול חיילות - בנות, שהסתיים בניצחונה של אחת מהקבוצות..

אחה"צ התכנסנו במועדון לשמוע מהגיגיו של יחיאל ספרא. למעלה משעה הופיע כסטנדאפיסט חד לשון וסחף אותנו בשנינותו חסרת המעצורים כשחמותו במרכז המטרה.. מיד בתום המופע נשלחו אלינו מגשי פיצה היישר מבית גמליאל ששימחו את המשפחות והעלו חיוך רחב על פני הקטנטנים.

בערב הפתיע הזמר יונתן רזאל את החיילים בהופעה בבית הספר. לאחר מסרון שהופץ בזריזות לחברי הקהילה תגברו רבים את הקהל בנוכחותם והצטרפו לחגיגה יחד עם החיילים. במהלך המופע הגיעו כמה מתושבי שדרות שהמטירו על החיילים מכל טוב וחילקו לכל אחד מהם פנס ראש. בתום המופע סיפרו אותם המתנדבים שקיבלו טלפון מיהודי מניו ג'רזי שתרים סכום כסף נכבד לנושא ובקשתו האחת היתה שיחלקו לכל חייל פנס ראש וישלחו לו תמונה קבוצתית כשכולם מאירים יחד - "כל אחד הוא אור קטן" וגו'. דותן גולדנברג שיזם את המופע, מדווח: "באותו היום קיבלתי טלפון בכדי שאבצע הגברה להופעה אחרת באזור. את ההגברה ביטלו מטעמי ווליום סביבתי, וההופעה לוותה בעזרת גיטרות בלבד. לאחר מכן אמור היה יונתן להופיע באשדוד אך הופעתו בוטלה והיה צריך למצוא חלופה מהירה. מיד הצעתי לו להגיע לסעד וכך נולדה ההופעה..".

נציין שמשפחת שרה ואפרים גולן מארחים בביתם ואצלם בחצר.. (שהפך לבסיס מאולתר) דרך קבע כ-30 חיילים שזוכים לפינוקים, מקלחות ו..פלאפל כיד המלך. בקרבת מקום, עבור אלו שאינם יכולים להגיע, התקינו בני המשפחה 'מקלחת שדה' מאולתרת ומתכוונים לרשום עליה פטנט בקרוב.. מים חמים מצויים בצינורות בשפע בעזרתה הברוכה של השמש.

מחלקת האחזקה בסייפן נרתמה אף היא הוא לעזור בשיפוץ ושפצור הרכבים הצבאיים - יישר כח לצוות המסור! את "אגרות הרב ארי", ו"הדף היומי", קראנו בשקיקה במהלך השבוע ונקווה לחזור לשגרה בטוחה.

יורט קימלמן

לקרן ולאווי הווארסקי, לצדינה וליוסי ארינפלד ולכל המשפחה המורחבת

מזל טוב להולדת הבת - נכדה

שתזכו להרבה שמחה ונחת - קהילת סעד

מכתב המחמט את הלב..

לחברי סעד האיתנים!

חלקכם וודאי אינם מכירים אותי כלל, היות ועזבתי לפני ארבעים שנה. אני בת המקום, והוריי ז"ל ממייסדי הקיבוץ האהוב, הטביעו חותמם בסעד.

אני שבניתי את חיי הבוגרים בבקעת יבנאל חושבת עליכם כל העת, הלב בסעד. מולדת לא שוכחים! נחתתי מהקרח ומהשלג למדינה אמנם חמה, אך איתנה ולא נשברת. למדינה הקוברת נערים זכים הרוצים לשוב לאמא ושומעת שעוטף עזה חוטף בצרורות!! איפה השפיות?

חברים יקרים! כשאתם חוטפים את הגראדים והקסאמים וסירנות "צבע אדום" מצמררות את אוזני הפעוטים המתוקים, דעו לכם שאנו כאן זוכרים אתכם. הייתכן כך, שאתם רצים כעכברים לחורים? (סליחה על הדימוי, לא מצאתי משהו יותר מתאים למצב).

סעד היא מקום אהוב ונעים (אפילו על ילדיי שבגרו והיום הורים לילדים). חברי קיבוץ (הותיקים), נעימים מחויכים תמיד ומסבירי פנים שכיף לי ולמאיר להיפגש אתם בצמתי הדרכים. ליבנו אתכם.

אנו מכירים מקרוב את קהילת סעד התומכת והמחבבת כשיש צורך. המשיכו לתמוך האחד בשני והיו מחוזקים. בתקווה לימים מחויכים ממש בקרוב.

מאתנו: אתי ומאיר הנאירי - יבנאל.

*מוזמנים להתאווורר בצימרים שלנו – 0545490991

מיילות עידוד ממנחם מקהלת "עדות נאם"

לחברי המקהלה שלום

בימים טרופים אלה של מבצע "צוק איתן" חשתי צורך לכתוב אליכם מכתב זה, כדי לחזק את ידיכם ככל האפשר במערכה צודקת זו.

אתם נמצאים בקו האש יום-יום ומתמודדים עם בעיות ודילמות לא פשוטות ולכן מכיוון שאני יודע במה מדובר, הרגשתי צורך עז לחזק את ידיכם ולומר לכם כי אני חושב עליכם יום-יום ושעה-שעה ומקווה להיפגש איתכם לאחר סיום מערכה זו, בכדי שנוכל לשיר שוב ביחד.

יש לנו באמת מדינה מיוחדת במינה וצבא מוסרי מאין כמוהו.

מקווה אני שהאל ישמור אתכם, את משפחותיכם ואת החיילים שלנו ובטוחני שיהיו לנו ימים יפים יותר.

אוהב ומתגעגע..

עזרא מוריאל

(גבי ברזלי משיב לכתבתו של העיתונאי קלמן לבסקינד)

קלמן לבסקינד יודע שנחלנו תבוסה מול החמאס בסיבוב הזה. מבחינתו, ממש לא משנה מתי וכיצד תסתיים הלחימה ומה יהיו ההסכמים בסופה, אם אמא שלו נתקעה במגרש חניה של בית חולים ללא מחסה בזמן אזעקה, פירוש הדבר שמדינת ישראל איננה מסוגלת להגן על אזרחיה והיא הובסה כליל. נדמה שעוד מעט קט וליבסקינד יכריז על כישלון הפרויקט הכרוי 'מדינת ישראל', ביטול החלום הציוני והשבת המנדט הבריטי (אני יודע שהגזמתי, אני במצב רוח ציני היום).

לא חשבתי שאכתוב על השיחה הטלפונית שהייתה לי עם אבא שלי לפני שבוע, אבל קלמן התחיל! הורי (בני 85 ו-83 חיים בקיבוץ במרחק שלושה קילומטר מעזה. כרגע זה טווח קסאמים, אבל "בימים כתיקונם" גם מרגמה טובה יכולה להגיע. הם בנו את הקיבוץ הזה במו ידיהם וחיים בו למעלה משישים וחמש שנים. עד מלחמת ששת הימים הם היו ישוב ספר – מקלטים, פידאיונים, טרקטורים עולים על מוקשים בשדות המשק, חברים נפצעים ונהרגים, כל הסיפור. אחרי המלחמה ההיא למדו לחיות בשכנות סבירה ומקבלת עם השכנים ממערב, עד לאינתיפאדות ולהקמת הרשות הפלסטינית. היום הם שוב ביישוב ספר. הם לא מפחדים. לא שאין סיבה לפחד, יש, אבל הם בחרו באופן מודע לא להיכנע לניסיונות ההפחדה של אויביהם.

אז כאמור, בשבוע שעבר, יומיים מתחילתו של מבצע 'צוק איתן', התקשרתי לשאול מה נשמע, להתעדכן על מספר האזעקות והנפילות באזור, ובסוף השיחה שאלתי אם ירצו לבוא להתארח אצלנו לשבת. לא שיש סיבה מיוחדת, הרי גם אצלנו יש מספר אזעקות ביום, אבל כאן לפחות הרעש נסבל. הרי שם מסוקים ומטוסים חגים מעל הראש יום ולילה, והדי ההתפוצצויות מעזה מפריעים לישון.

עוד בטרם סיימתי לשאול את השאלה ידעתי שאין בה טעם, ידעתי שלא יעזבו את ביתם אפילו ליום אחד בתקופה שכזו. ובכל זאת היה שווה לשאול, ולו רק בכדי לשמוע את הדברים שאמר אבי בתשובה. "הרי כולנו יודעים שהסיכון מזערי" הוא אמר, "יש סיכוי גדול בהרבה להיפגע בתאונת דרכים או ליפול במדרגות. לרעש כבר התרגלנו וגם לאזעקות, אנחנו ישנים בממ"ד וממשיכים בשגרת חיינו. הרי כל כוונתו של החמאס וחבר מרעיו הוא להפחיד ולשבש את השגרה. אז אנחנו דווקא לא מפחדים ולא משנים דבר."

ואז הוא המשיך: "בילדותי חייתי בארץ אחרת, אהבתי את ארצי אבל הרגשתי שאינני רצוי בה. שנאו אותי והציקו לי בשל היותי יהודי. עמדתי על דעתי והגנתי על כבודי, הרבצתי מכות וספגתי מכות, אבל מהר מאוד הבנתי שלעולם לא יתייחסו אלי כאל שווה ערך. בגיל שש עשרה עזבתי את ארצי ועליתי לארץ ישראל. הגעתי תוך כדי מלחמת העצמאות, ואני חש שמלחמה זו עדיין לא הסתיימה. עדיין יש אויבים שרוצים בהשמדתה של מדינת ישראל ועושים ככל יכולתם לגרש אותנו מביתנו ומארצנו. אנחנו חלק מהמאבק על עצמאות ישראל, גם אם כבר מזמן איננו לוחמים בפועל, ותפקידנו הוא להישאר על אדמתנו, להמשיך לעבוד ולחיות כאן כרגיל, ולתת לצבא ולהנהגה לעשות את שלהם. החיים כאן מעולם לא היו קלים ופשוטים, אבל המאבק שווה. כאן אני נאבק על ארצי ועל אדמתי, ואף אחד לא יסתכל עלי מלמעלה ויגיד לי שזה איננו מקומי."

אני יודע שהתשובות הללו לא מתאימות לכל אחד. יש אנשים ונשים בקיבוץ שלי וביישובים אחרים שרעש המטוסים והפיצוצים איננו מאפשר להם לישון, שחיים בחרדה בלתי נשלטת. יש שחייבים לצאת להפוגות

התרעננות הרחק מהמולת המלחמה. יש אפילו שבחרו או יבחרו להחליף מקום מגורים, לעבור למרכז הארץ, לצפון או לארץ אחרת. כל הבחירות נכונות. רק רציתי להביא קול אחר. קול שאיננו מתלהם ואיננו מתבהל, שאיננו ממהר לסכם את המערכה עוד בטרם הסתיימה, קול שאומר שהחיים בארץ הזאת טובים וכדאיים, גם כאשר יש להילחם ולהקריב בעבורם, קול שבוחר במודע להמשיך את חיי השגרה גם בעתות חירום, ואיננו דורש פתרון קסם לכל בעיה.

הקול של אבא שלי.

אהי ברנלי

על יום כי"ץ בכפר אדומים

תוך שילדינו משתכשכים בעין מבוע הקריר, המעיין הפועם, נפתח המגאפון של מדריכי הנוער המקומי שליווה את כולנו במסירות במהלך הטיול. הם רק רצו להודיע שכדאי לעלות לאוטובוס כדי להספיק את כל התכנית הענפה שחכתה לנו אבל כולנו קפצנו רק למשמע...פתיחת המגאפון. מי שלא מסעד לא הבין למה, אבל בשבילנו זה נשמע דומה מדי לכרוז ה"צבע אדום"...

"אז למה לוקחים אותנו דווקא לכפר אדומים, אם רוצים שנשכח את הצבע האדום?" שואלים הילדים .. אז למרות האדמומיות הבנו בסוף שזה היה שווה כל רגע... כשעלינו מהמעין חיכה לנו אולם ערוך מעדני כל טוב מעשה ידי הקייטרינג המקומי, שולחנות מקושטים, שלטי "ברוכים הבאים" בכל פינה, ציופרים לילדים, בייביסיטריות מכל עבר שרק חיכו להחזיק ילדים ולעזור. נוער גוש אדומים וגם מבוגרים התגייסו כולם לעניין, והיינו נפעמים. אחרי הסעודה העשירה יצאנו לסדנאות לילדים לפי בחירה: סדנת יצירה מחומרים מושקעים מאוד, עיסת נייר, גיימבורי לפעוטות, אולם הקרנת סרטים מקצועי, משחקה ש-ו-ה (הגענו למסקנה שכדאי לפתוח בסעד אחת כזאת...), כדורגל וכדורסל ואפילו בניית ציפורניים לאימהות. וכל זה על רקע הנוף המדברי המטריף שעוטף את היישוב מכל עבר. כמובן שמכל עבר גם הזמינו אותנו להישאר ולהתארח למספר ימים נוספים...בקיצור יצאנו מהיום הזה מלאי התרגשות והערכה על כוחה של הערבות ההדדית של עם ישראל...תודה רבה לאנשי גוש אדומים ושנזכה להיפגש (גם אצלנו...) רק בשמחות!

איזה שקלאר

מזל טוב לחיה נהיר

ליום הולדתך ה-90

הרבה אושר כריאות ונחת!

יום רצון וכיף בשיתוף קהילת כפר אדומים

ביום ראשון אחרי סוף שבוע רועש ומתוח במיוחד, יצאנו לפוש ולהתאוורר ביזמתן הברוכה של חמי פיש ומזכירת הפנים של כפר אדומים ענבל.

את היום התחלנו בארוחת בוקר בצוותא עם חברינו בקומת הקרקע והחלפנו חוויות על השבת הקרבית שחלפה. ברקע נשמע קולו של עפר שריכוז והנחה אותנו לקראת הנסיעה. התפקדנו בהתאם לנהלים, ועלינו לאוטובוס בזריזות ובזהירות. יצאנו לדרך..

כשהגענו לכפר אדומים חברה אלינו הדר מדריכת הטיול ועדכנה אותנו לקראת הבאות. בנקודה הראשונה נפגשנו עם חבורה צעירה שהרעיפה עלינו חום, אהבה, מים קרים ו..שקיות שוקו. קיבלנו הדרכה מקצועית ומקדימה על "עין מבוע" הנמצא בשמורת "נחל פרתי", מתקופת המקרא (מקום משכנו של ירמיהו) ועד לימינו אנו. זכינו לא רק להסברים תיאורטיים, אלא גם להשתכשך במים הקרירים הנובעים מבין הסלעים וכך קבלנו רענון תרתי משמע.. היתה הסכמה כללית בין כל המשתתפים על כך שבמקום זה מקבל הפסוק: "מה רבו מעשיך ה'" משמעות מיוחדת.

הנערים והנערות בני כפר אדומים שקבלו את פנינו, המשיכו לשמח את כולנו במהלך השהייה במים והשתעשעו עם ילדינו. בלטה במיוחד נכדתם של חנציה ומיקי פרוכטר שטיפלה בהם במסירות רבה ועודדה את רוחם. בצהריים הגענו ליישוב ושם חתה לנו קבוצת נשים וארוחת צהריים כיד המלך.. לאחר מכן, התחלקנו לפעילויות של: יצירה, ספורט היתולי, סדנת פדיקור מפנקת לנשים.. ומשחקי קופסה ממש כמו פעם..

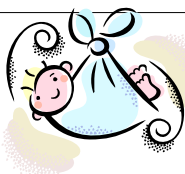
קודם הפרידה לא התאפקתי ונטלתי את המיקרופון בכדי להודות, להלל ולשבח את המארחים שלא חסכו מאומה מאתנו ואף הפצירו בנו והתחננו שנישאר אתם לעוד כמה ימים..

ענבל וחברותיה חבקו אותנו עם דמעות בעיניים מתוך דאגה כנה לשלומנו ונטעה בנו את התחושה ש-

יישוב שלם מנער ועד זקן התחבר אלינו בלב ובנפש!

בהתרגלות.. אנת יפרח

לראי ולפאורה סמקין
מלא טוב להולדת הנכד
בן לאיכל ולצידן שטל

לפראה ולניסים דדון
מלא טוב לבר המצווה של הנכד
ניר - בנט של להר ואורי אל
יישר כח לבני משפחה שהאיצו במיוחד מקנדה
לחלום את בר המצווה בארץ!

המנון 'צוק איתן'

(במנגינת זה התחיל בשני הורים...)

זה התחיל בקיץ חם
לא עופרת לא ענן
עד שצעקו כולם
שעכשיו זה צוק איתן
אנחנו לממד רצים
ורואים הרבה ניסים
ורואים הרבה ניסים

צוק איתן צוק איתן
יאללה כולם בלאגן
חיילים מתרוצצים
ואת עזה מפציצים

צוק איתן צוק איתן
יאללה כולם בלאגן
אנחנו לטייל יוצאים
וכל יום עושים חיים

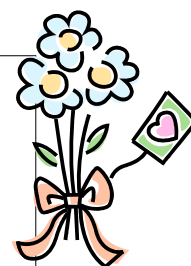
מכל עבר הפצצות
לא יודעים כבר לזהות
אבל כיפת ברזל גדולה
ואותנו מצילה
כמובן בוטחים באל
ששומר על ישראל
ששומר על ישראל

צוק איתן...

(נכתב ע"י ילדי בית כולל בדרכם לגוש עציון לעוד יום של כ"ף..)

לחיים כריזמן

ברכות לראש שחרוק מצה"ל והרבה הצלחה לחיים האזרחיים
113 חומ"ש וקהילת סעד

בס"ד יום חמישי לסדר 'והורשתם את הארץ וישבתם בה', כ"ו בתמוז תשע"ד

לחברי סעד היקרים השלום והשלום,

הימים חולפים ואנו מאמינים ובוטחים בעזרתו של צור ישראל וגואלו לצה"ל ולמנהיגות המדינית והביטחונית שיבצעו את משימתם על הצד הטוב ביותר. ימי הלחימה האינטנסיביים שמורגשים היטב בכל חלקי הארץ, מאפילים על הימים המיוחדים בהם אנו נמצאים, ימי האבל על אובדן עצמאות ישראל וחורבן הבית הדתי והלאומי.

מתחילת המבצע, אנו כחיילי מילואים בצה"ל חשים את כל העם צועד אחרינו ותומך בנו, לא רק ברוח, אלא גם בחומר. זרם החבילות המלאות כל טוב אינו פוסק – ממתקים, מלוחים, חטיפים, מוצרי היגיינה, משחות שיניים, מגבות, גופיות ועוד. מסעדות ששולחות מנות ארוזות כדי לשמח ולציפר את החיילים, שף שמגיע עם מטבח נייד כדי להכין ארוחת צהריים למאות חיילים, ועוד היד נטויה. גם תושבי סעד שנשארו על מכונם זכו לראות (ולטעום) את 'ישראל היפה' בצורת מופעי שירה ובידור. דלתות חדרי האירוח נפתחו באזורים השקטים יותר של הארץ לטובת תושבי הדרום. האם אנו זקוקים לצדקה? האם לא יכולנו לקנות מגשי פיצות לכל תושבי סעד, עד שהגיעו אנשי בית גמליאל? ודאי שיכולנו. עם ישראל כולו רוצה ומעוניין לעזור ולסייע למי שנמצא במצוקה כשיש ביכולתו להושיט יד לעזרה ולהפגת המתח. מעשים ופעולות אלו מראים לנו, כיצד הערכים הקיבוציים של ערבות ושיתוף, אינם ערכים קיבוציים בלבד, אלא הם עקרונות המהווים אבן יסוד בעם ישראל.

נדמה כי אין ימים מתאימים יותר מימי בין המצרים כדי להבליט תכונות אלו של עם ישראל – ביישנים רחמנים וגומלי חסדים'. כולנו מכירים את דברי חז"ל במסכת יומא (דף ט ע"ב) שמסבירים את הסיבות הרוחניות שהביאו לחורבן הבית הראשון והבית השני. עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים מוטטו את הבית הראשון, ואילו שנאת חנם 'בלבד' היא זו שהחריבה את הבית השני. חז"ל ממשיכים ושואלים – אלו עוונות חמורים יותר, שלשות הראשונים או האחרון? ואלו דבריהם:

שאלו את רבי אלעזר: ראשונים גדולים או אחרונים גדולים? אמר להם: תנו עיניכם בבירה!

תשובת רבי אלעזר ברורה. העובדה שבית שני נבנה לאחר חורבן הבית הראשון, ואילו לבנייה של הבירה השלישית אנחנו עדיין ממתנינים מעידה כאלף עדים שחורבן בית שני והנסיבות שהביאו לחורבנו חמורים יותר משלוש עבירות החמורות ביותר בתורה!

בעוד ימים או שבועות כאשר התותחים יפסיקו להרעים, המסוקים ינוחו בבסיסם וחיילנו ישובו בשלום להתאמן, האם נשכיל פָּעם וכחברה לשמור על תחושת האחדות והערבות? אמת היא שלכל קבוצה וזרם במדינת ישראל יש מאפיינים וערכים שונים שחשובים לו מאוד, וכאשר הוא חש מאויים (למשל במערכת יחסי דת ומדינה, גיוס בחורי ישיבה, בנייה ביהודה ושומרון וכו') הוא 'נעמד על רגליו האחריות' ובן רגע נהפך בעינינו האוהב לאויב ח"ו. ימי 'צוק איתן' יכולים להיות תיקון של חורבן הבית השני. כשם שהערבות איננה אומרה לטשטש את ההבדלים והפערים בינינו, כך לא ניתן להבדלים להשחית ולאבד את ההישגים הרוחניים של מבצע 'צוק איתן' – ונתת שלום בארץ, ושמחת עולם ליושביה'.

חביבים עלי דבריו של הראי"ה קוק, אוהב ישראל, שביטא בפיסקה הבאה, שזקוקה ללימוד גדול, מורכבות זו (אורות ישראל ד, ג): 'האהבה הגדולה, שאנחנו אוהבים את אומתנו, לא תסמא את עינינו מלבקר את כל מומיה, אבל הננו מוצאים את עצמיותה, גם אחרי הבקורת היותר חפשית, נקיה מכל מום. כולך יפה רעיתי ומום אין בך.'